

[Accueil](#)[Revenir à l'accueil](#)[Collection Mythologiae libri decem, Francfort, André Wechel, 1581](#)[Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre III](#)[Item Mythologia, Francfort, 1581 - III, 19 : De campis Elysiis](#)

Mythologia, Francfort, 1581 - III, 19 : De campis Elysiis

Auteur(s) : Conti, Natale

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre X

Ce document a pour résumé :

[Mythologia, Francfort, 1581 - X \[32\] : De campis Elysiis](#)

Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre III

Ce document est une version augmentée de :

[Mythologia, Venise, 1567 - III, 19 : De Campis Elysiis](#)

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre III

[Mythologie, Paris, 1627 - III, 20 : Des Champs Elyseens](#) est une transformation de ce document

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre III

[Mythologie, Lyon, 1612 - III, 19 : Des champs Elysiens](#) est une traduction de ce document

Informations sur la notice

Auteurs de la notice Équipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution - Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Présentation du document

Publication Francfort, André Wechel, 1581

Exemplaire Regensburg (Allemagne), Staatliche Bibliothek, 999/Hist.pol.1307

Formatin-8

langue(s)

- Grec ancien
- Latin

Paginationp. 274-282

Du monde

Toponymes [Champs Élysées \(zone géographique/territoire\)](#)

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 28/12/2018 Dernière modification le 25/11/2024

De campis Elysiis. CAP. XIX.

ATQVE quoniam superius locuti sumus de omnibus monstris quibus impiorum animæ torquendæ traderentur: nunc reliquum est, ut quæ præmia illis qui sanctè pietate vixerint, proponerentur, breuiter explicemus. Ita enim homines ad probitatem denique adduci poterant, si & in puniendis peccatis non negligens Deus fuisse monstraretur: & in eos qui præstantes viri fuissent, atque optimè de patria, vel de viris bonis, vel de vniuerso hominum genere meriti essent, non illiberalis: cum minimè æquam rationem ignaui & scelerati, atque viri boni post mortem sortirentur. Pro scelerum igitur gravitate ubi tam diu pœnas dedissent animæ, ut essent ab omni humana colluuiè & contagione corporis expurgatæ, tunc in Elysiis campos transmittabantur, si modò illa fuissent peccata, quæ aliqua ratione possent expurgari. idcirco Virgil. de antiquorum sententia ita scripsit libro sexto:

*Ergo exercentur panni, veterumq; malorum
Supplicia expendunt: alia panduntur inanes
Suspensa ad ventos: alii sub gurgite vasto
Inscitum eluitur scelus, aut exuritur igni.
Quisque suos patimur manes, exinde per amplam
Mittimur Elysiis, & panni lata arna tenemus.*

Sed antequam ad cætera pergamus, videbimur operæ precium facturi si perquiramus ubi fuisset dicantur campi Elysiis, quoniam apud inferos non esse videbantur, cum purgatæ animæ eò transmitterentur. Alij igitur campos Elysiis esse circa aplanes spheram tradiderunt, vnde animæ ab antiquissimis per tria elementa descendere putabantur. Alij circa lunarem globum, ubi purior est aer, alij in medio inferorum, alij in Hispaniis, & in insulis fortunatis. Ifacius non procul à columnis Herculis, ubi Gades est insula, quæ prius Cotinusa dicebatur, fluminisque Bætis campos Elysiis esse sensit: ubi dies non paulatim, sed repentiè tanquam fulgur decidit, quod fit in extrema parte & in margine Europæ. ibi enim fuerunt insulæ beatorum, & in illis regionibus, quæ mari Libyco dominantur. Fuerunt sanè Herculis columnæ, quarum altera Alybe, altera Abena dicta est, in occidente ab ipso Hercule ex ære extructæ: in quibus scriptum fuerat non esse vltèrius progrediendum:

etulum: quoniam nullum litus post illas columnas inuenire
liceret, ut ipse credidit, quia amplissimum & infinitum propè
spatium Oceani nauigandum relinqueretur. At Caroli Quinti
eius nominis Romanorum Imperatoris iussu vel aliterius na-
uigatum est, multaque fertilissima loca, eaq; tota Europa non
minoris ambitus inuenta, in quibus more ferarum adhuc, si-
cut ante Orphicæ tempora, homines uiuebant. Non defuerunt
tamen, qui non columnas, sed montes fuisse arbitrati sint co-
lumnas Herculis: quorū alter in extremā Europæ à sinistra, al-
ter in extrema Africæ parte à dextera ex Oceano redeuntib. se-
se offerebant; qui cum essent altissimi, illis qui mare mediter-
raneum ingrederentur, columnis persimiles è longinquo ap-
parebant. Scriptum reliquit Clearchus Solensis has beatorum
insulas fuisse iuxta Herculis Briarei columnas, ad quas in Ga-
des & Tyrius & Græcus postea Hercules accessit. Plutarchus
Sertorium inquit in extremam Iberiæ oram haud multum
super Betæ fluminis ostia ad Gades transiectum, ubi Betes in ma-
re Atlanticum ingreditur, profectum esse: quo in loco obuios
habuit quosdam ex insulis beatorum redeuntis. Hi duas esse
paruas insulas referebant mari inter se diuisas, atque ventos ibi
plurimum suaves & odoriferos leniter spirare, tanquam per
incredibilem florum varietatem & aromaticitatem transeuntis.
Nam qualis odor est multis rosis, violis, hyacinthis, liliis, nar-
cis, myrtetis, lauris, cyparissis, talis aspirantium ventorum
est suauitas. Hic in syluis motorum sensim foliorum inuen-
dissimi sunt susutti. Solum verò ita est pingue, ut non solum
facile arari & plantari possit, sed etiam plurima sponte produ-
cat sua sine humana diligentia, ibique multam & sine mole-
stia hominum copiam alere potest: nam ter quotannis fructū
producit. Hic semper est ver, neque ullus ventus præter Zephy-
rum aspirare solet, locusque ipse omnibus florum generibus
& mansuetis plantis vestitur. At vineæ fructum ferunt singulis
mensibus. Aer sincerus & temperatus, qui nullā propè patitur
mutationē temporū: nam Aquilo, & alij acerrimi venti prius
per inania spatia defatigantur, q̄ eo ad eas insulas peruenire pos-
sint, ac deficiunt. Qui verò perueniunt Zephyri & Argente pla-
cidissimos umbres aliquando excitant: nā locus imbribus ple-
rumq; non indiget, cum ipso aeris humore ac bonitate omnia
& animalia & plantas ferè sustentare possit. Esse dicuntur ibi dæ

mirifici variarum auicularum cantus huc illuc ad ramos domesticarum arborum volitantium: ibi cantilenæ suauissimæ exaudiuntur, chorosque ducunt virgines cum pueris, quibus peritissimi cantores cum musicis instrumentis accinunt: quales fuisse dicuntur Arion Methymnæus, Eunomus Locrus, Stesichorus Himeræus, & Teius Anacreon. Epulæ, quæ ibi nascuntur, saluberrimæ sunt, nullisque noxiis succis refertæ: neque ibi senectus, neque ægritudo, neque vlla sentitur mentis perturbatio. Non auti, non diuitiarum cupiditas, non magistratum ambitio mentes hominum infestat: omnes priuatam vitam rebus necessariis contentam publicæ seruituti anteponunt: nam multis velle imperare, multis seruire ibi existimatur. Nam cum sit pratum pulcherrimum, circa illud nemus est omni arborum fructiferarum genere confutum. ibi fiunt conuiuia, ac nemus vmbra facit discumbentibus in campo Elysi, quibus flores plurimi substernuntur. ministrant viris puellæ formosissimæ, atque illis rursus pulcherrimi adolescentes, mutuis se poculis inuitantes. Tanta deniq; loci eius tranquillitas & aeris temperies in insulis fortunatis esse credita est, vt nullus neq; aptior locus, neque accommodatior videretur, in quo virorum bonorum animæ post mortem habitarent, aut vbi campi Elysi collocarentur: quare ibi alium mundum esse dixerunt, alium solem, non hunc aliquando molestum, alium æthera, alia sidera, vt scripsit Plato in Gorgia, & Virg. in lib. 6.

Deuenero locos latos, & amena vireta

Fortunatorum nemorum, sedesq; beatas.

Largior hic campos æther & lumine vestit

Purpureo, Solemque, suum sua sidera norunt.

Fuerunt nonnulli qui Thebanorum agrum tantum habere felicitatis crediderint, quantum de campis Elysiis antiqui divulgant, illo epigrammate decepti, in quo hi sunt versus:

αἰδ' εἰς ἰμακωρῶν νῆσοι, τότε πρὸ τὸν ἄριστον

τῆρα θιῶν βασιλῆα εἶν τι κατ' ἰνὶ χώρῳ.

Insula ibi fortunata sunt, Regem & ibi Diuim

Alma Iouem peperit Rheia.

Non enim insula fuit, vt diximus, ager Thebanus, quem & id epigramma, & Lycophron postea ita beatorum insulas nominavit, vbi loquitur de Saturno:

τύμβος γὰρ ὡς κίττωρος ὁμόφρων ἀπορᾶε,

τῆσσι

ἦσεν δὲ μακρῶν ἰγκατοικησέμεγος.
Saxum sepulchrum filiorum qui fuit,
Magnus beatorumq; habebis insulas.

Atqui cum Thebanus ager neque insula quidem fuerit omnino, quo pacto beatorum insula esse potuit? aptius igitur creditur Homero, qui scripsit in libro quarto Odyssæe iuxta Britanniam non procul ab Herculis columnis, & in Gaditana regione beatorum esse insulas, & campos Elysijs:

ἀλλ' ἂν σ' ἴε ἡλύσιον πεδῖον καὶ πείρατα γαίης
 ἀθάνατοι πύμψασιν, ὅθι ξανθοὶ ῥ' ἀδάμανθοι,
 τῆ περ ῥήϊσθ βιωτὴ πύλα ἀνθρώποισιν·
 ἔπι τῆσσι, ἔτ' ἄρ' ἡμίον πολλοὶ, ἔτα ποτ' ἔμῃροσ'
 ἀλλ' αἰὲν ῥιθύροιο λυγυπνέορτος ἀήτας
 πικρῶσιν ἀναψύχῃσιν ἀνθρώποισιν.

Te verò Elysiam ad campum, vel ad Ultima terra
Cælestes mittent, flumens vbi nunc Rhadamanthius,
Vultus vbi facilis, non nix, non frigora, & imbres,
Stridula sed semper Zephyrorum sibilat aura,
Quam placidam Oceanus mittit per amena Sireta.

Tibullus propterea poetica quadam suavitate vniuersas camporum Elysijs voluptates paucis carminibus summam complexus est ita in primo libro:

Sed me, quòd facilis tenero sum semper amori,
Ipsa Venus campos ducet in Elysijs.
Hic chorea, cantusq; vigent: passimq; vagantes
Dulce sonant tenui gutture carmen aues.
Fert casiam non culta seges, totosq; per agros
Floret odorata terra benigna rosas.
Ac iuuenum series teneris immista puellis
Ludit: & assidue praelia miscet Amor.

Atque cum fortunatæ insulæ, campi que Elysijs in ea parte Britannia de communi omnium propè præstantiorum scriptorum sententia, quæ est inter occidentem Britanniam & Thulen ad ortum Solis, dicerentur: piscatores quidam fuisse in litore maris Oceani narrantur iuxta hanc Britanniam insulam: qui ab alijs rebus omnibus & triburis essent immunes, quia defunctorum animas ad se euntes eo traicerent, ut aiunt. Hi homines per Noctem domi suæ dormientes voces audiebant,

quibus vocarentur, & strepitum sentiebant circa fores: strepentes autem lembos quosdam non suos viatoribus plenos inueniebant, quos ingressi citissime in Britanniam remigantes perueniebant, quo vix per totam noctem aptissimis vsu ventis in suis nauiculis nauigantes possent peruenire. eo igitur aduantes educebant quos ferrent viatores nescientes, neminemque videntes. voces illos excipientium audiebant, qui singulos nomine & tributim & ex affinitate atque appellabant, illosque pariter respondentes exaudiebant. Deinde ex eo loco citissime domum redeuntibus lembos leuios factos sentiebant, quam cum illos ferebant. Huic rei addiderunt scriptores C. Iulium Cæsarem, cui multa felicissime successerunt, in has insulas cum triemi, in qua centum erant milites, appulisse: atque loci atrocitate captum habitare decreuisse: sed inuitum ab iis qui erant in insula fuisse depulsum. Scriptum reliquit in secundo libro verarum historiarum Lucianus, homines qui ibi sunt, neque carnem, neque ossa, neque quidquam quod tangenti resistat, habere: sed solam esse corporis formam, & animas quasdam corpori simillimo velamine coopertas, quæ moueantur, intelligant, vocem emittant, ac cetera omnia faciant quæ viuentes solent, cum nulla tamen temporis diuturnitate senescant, sed semper eandem ætatem, eandemque vigorem retineant: atque quales sunt ipsi homines, talia sunt omnium fructuum genera, quibus vesci dicuntur. Neque id admirabile videbitur illis, quibus fide digna videbuntur ea quæ scripta sunt ab Arriano in Libyca nauigatione Hannonis Imperatoris Carthaginensium, qui nauigauit ultra columnas Herculis, quam etiam nauigationem diligentissime descriptam in templo Saturni depositam fuisse constat. Scriptum autem fuit ibi Hannonem in magnum sinum, qui Cotnu Vesperis dicebatur, ut intellexit ex interpretibus, peruenisse: in quo sinu insula erat permagna, in qua stagnum mari simile. Erat in eo insula, in quam exeuntes per diem quidem nihil, nisi syluam densam, videbant: at per noctem multi ignes accensi erant, & tibiarum soni exaudiebantur, cymbalorumque & tympanorum strepitus erat permultus. Sic autem scribit Arrianus: *ἐν δὲ ταύτῃ νῆος ἰστέρας ἦν ἀπεβάττες ἡμῶρας μὴ οὐδὲν ἀφαιρωμένων ὅτι μὴ ἕλλη· γὰρ οὗ δὲ, πυρά τε πολλὰ καίματα, καὶ φωνὴ αὐλαῶν*

καταύχθη, κυμαλάων τὰ ἐπὶ τυμπάνων πάτερων, καὶ κρηγῆν
 μυσίται. φίλος ἔτι Ἰλαβος ἱμάς. In hac autem alia erat insu-
 la, in quam exeuntes die quidem, nisi solum, nihil videba-
 mur: ac per noctem multi erāt ignes accensi, sonumq; tibia-
 rum audiebamus, & cymbalorum tympanorumque strept-
 tum, clamoremq; immensum, tunc autem timor nos inua-
 sit. Tertius igitur Hanno, & qui cum ipso erant, locum fugi-
 entes reliquerunt. Neq; audiendi sunt illi qui nullos esse inte-
 ros tradiderunt, quam opiniorem secutus est Pausanias in La-
 conicis, Cic. pro Cluentio, & Iuuenalis, qui de illorum senten-
 tia ita scripsit:

*Esse aliquos manes, & subterranea regna,
 Et contum, & Stygio ranae in gurgite nigrae,
 Atque una transire & adum tot millia cymba,
 Nec pueri credunt, nisi qui nondum aere lanantur.*

Et Lucretius libro quarto:

*Cerberus, & Furia iam verò, & lucis egenus
 Tartarus horrificos eructans faucibus aëtas,
 Hac neque sunt & squam, nec possunt esse profecta.
 Sed metus in vita poenarum pro malefactis
 Est insignibus insignis, scelerumq; lucla
 Carcer, & horribilus de saxo tactus eorum,
 Verbera, carnifices, robur, pax, lamina, tada.*

Nam tamen non illa sunt ad vnguem quae de iis traduntur,
 tamen aliqua ratione puniri scelera impiorum necesse est:
 quia nisi improbis supplicia, & viris bonis praemia proposita
 sint, qui locus erit iustitiae? aut quid reliquum erit in vita mor-
 talium, quod nos ad probitatem adhortetur? aut quae praemia
 magis sunt alliciendae ad honestatem multitudini accommo-
 data, quam illa quae per sensus capiuntur? aut enim Dei optimi
 iustitiam nullam esse necesse est, quod vel dictu nefarium est:
 aut cum solus is id facere possit, in omnes sceleratos animad-
 vertat oportet, & viris bonis pro rebus praecclare gestis praemia
 impartiat. Nullus autem facilior modus est, neq; verior quam
 ut a malignis demonibus tanquam crudelissimis tortoribus
 improbi torqueantur. Cum enim vera non esse dicantur ea
 quae pertinent ad supplicia apud inferos: neq; illa vera sunt, quae
 spectant ad suavitatem ciborum & reliquarum voluptatum,
 ut in his scripsit Theognis:

ὕδεις ἀνθρώπων, ὅτι ἐπὶ ποτὲ γαῖα κελύφη,
 ἴε τ' ἱρήβοι κταρῆ, δῶμά τε περισφίνας,
 τίρπιτι ἔτε λυγρὴ ἔτ' αὐλητῶρετ' ἀκύνω,
 ἦτε διωτῶν δ' ἴωρ ἱππεράμφοτος.

*Non ullius, quem terra tegat post funera, quiq̄
 Inerit ad Ditis Persephoneisque domum,
 Mox citiōra, sonituq̄ue tuba latatur: & illum
 Non mulcent Bacchi dulcia dona Dei.*

Sed quoniam mors est certus terminus creditus vitæ cuiusque
 statutus pro viribus temperamenti, non solum illa est causa ut
 viti boni commoda multa post vitam sortiantur, sed etiam
 mala multa deiventur præsentis vitæ, ut nos lusimus his Græ-
 cis carminibus;

τίπτε εἰῶν δώροισι θνητοὶ χαλιπαίτημθρ ἀνδρῶ
 τῶ θανάτῳ, δριπέτω πάντα τὰ ἰδο μογιρά.
 ἔτος μὲν φοβερῶν θραύει καὶ σκληρὰ τυράντων
 ὄσμαι, κρατῆ πάντων βῆα θεὸς φιλόφρων.
 καὶ γναμπίοισιν ὑπερρωθίεν' ἐτύχαισι λιόντων
 ἔτος ζωασσέ, καὶ κηράισι βροῦν.
 ἔτος καὶ διερὸς δῆμιε κήτεσι ὑφαίρῃ·
 ἔτος ἰλοθιρὸς τὰ πηρόστα γίνα.
 ἔδὲ μὲν ἔδὲ σεφὸς ποιητῆς γ' ὑπατοῦ ἡμαρ
 δηλαίνε, καὶ χεῖρσ σώματ' ἔχχει μῖα.
 σώματ' ἄρ' ἔδὲ πῖδοι, ψυχᾶσθ' ἔργματα θεῶν,
 αἶε ζωὴ θάνατος, καὶ μέρος ἐστὶ βίος.
 θύδῖα νητιμῖν ἴε πύλα, καὶ πορθμοὶ ἀαπῆος
 τῶτε ἀνέμιε θάνατος, κ' ἔδὲν ἴνεσι βαρῦ.
 ἔτος ἴνεσι θήρῃσ ὅσ' ἔρατῶ Ἡ'ρακλῆα·
 ἔτος λαμπρύνει καὶ καλὰ τέτατα Διός.
 ἔ θεὸς ἡελίη ποτ' ἴε αὐγὰς κηδεμένας περ
 πέμπει φίλας ψυχὰς, ἴε κηκὰ τῶν νεκύνων,
 εἰς πόρον, εἰς τε νόσους, καὶ οἰζύνας, ἢ δ' ὀδυνάων
 παντοδαπῶν πύλασος, ἀβλιον ἀβλαν ἔλαις.
 ἔπαται δ' ἦτ' ἀνθρώπισκων ἀμφοτέρῃ κάρηνα,
 τίπτε βροτῶν βίος, ἢ κελὸν ἀδυρμα τύχαι.
 κάλλος ἐπὶ μογιρὸν γῆρας τε νόσους τε μαραιίνε,
 ἔδὲ χροῖσσι περὶ γ' ἡμπεδόν ἐς' ἀφινος·
 καὶ δῖος ἠπαθανόν γυράσκει, καὶ κλίος, ἔδὲ
 πρὶν θάνατον γ' ἰλοθῆν ἔλκῖος ἐστὶ τίλος.

Quæ

Quae carmina ita sunt à Laurētio Cottio in Latinam linguam conuerſa, quem præcipuum inter amicos propter ſingularem morum bonitatē, modeſtiam, ſtudium literarum, iudicium, & habeo & vnicè amo.

*Cur grauius ferimus ſuperarum munere mortem
Conceſſam? falce hac cuncta odiſa ſecat.*

*Vna tyrannorum firmiſſima vincula fregit,
Omnia cognouit vincere riſc Dea.*

*Vagantibus hac ſeruat duris ſubſtrata leonum
Corpora, & à ſaniſ cornibus vna bouum.*

*Hac madidas gentes ceto ſubtraxit, aueſq;
Liberat è cauis, carceribusq; feras.*

*Sed neque diuinis nocuit ſuprema poetis
Lux, quorum tellus corpora ſola tegit.*

Corpora ſunt animi ergaſtula, & aſa, diuinis:

Vita quibus mori eſt, mori quoq; vita quibus.

*Mori ſtatio quam nec venti, nec nubila cæli
Concutiunt, tuta eſt: nil graue habere ſolet.*

*Hac duce & Alcides clara inter ſidera fulget,
Hac illustrant pignora bina Iouis.*

*Defunctas animas vel amatas Solus in auras
In mala non patitur ruruſus adire Deus,*

*In morbos, curaq; graues, certamina proruſus
Triftia, in arumnas, eſt & bi & biq; dolor.*

*Dicite mortales, niſi & animum fortis habendum
Ludicrum vita eſt noſtra, quid eſſe feram?*

*Abſtulit aut morbus formam, aut moroſa ſenectus:
Ipfarum haud & ſus ſit diuturnum opum:*

*Gloria ſit ſenior, & iresque, ac nemo beatus
Supremum recte dicitur ante diem,*

Accedebat ad cæteras voluptates, quas viris bonis tribuebāt antiqui in campis Elyſiis, quod vel mortui delectabātur iisdem ſtudiis & exercebantur, quæ magis viuentibus placuiſſent. Ita vulgus ſuauiſſimorum conuiuiorum ſpe poſt mortem, multa ſcelera deuitabat. Sic Homerus in lib. 1. Odyſſæe idolū Achil-
lis inquit minitabundum ſagittas feris intentare. Atque Vir-
gilius rem totam pluribus verbis expreſſit, & quemadmodum
eadem in campis Elyſiis exercebantur, quibus delectabantur
viuentes ſinguli, in his :

*Pars in gramineis exercent membra palastris:
 Contendunt ludo, & fulva luctantur arena;
 Pars pedibus plaudunt choreas, & carmina dicunt.
 Necnon Threicius longa cum Veste sacerdos
 Obloquitur numeris septem discrimina Vocum,
 Lamque eadem digitis, iam pectine pulset eburno.*

Ac deinde paucis interpositis:

*Arma procul, curruque Virum miratur inanes,
 Stant terra defixa hasta: passimque soluti
 Per campos pascuntur equi. qua gratia currum,
 Armorumque fuit Virus, qua curantentes
 Pascere equos; eadem sequitur tellure repostos.*

Propterea cum philosophis optimis hominibus summam felicitatem excogitare nitentur antiqui: nullam maiorem illis oblectationem inuenerunt, quam veritatis inuestigationem, & quam illud quod scriptum reliquit Cicero in libro 5. de Finibus his verbis. Ac veteres quidem philosophi in beatorum infulis fingunt, qualis natura sit vita sapientum, quos cura omni liberatos, nullum necessarium vitæ cultum, aut paratum requirentes, nihil aliud esse acturos putarunt, nisi ut omne tempus in quaerendo ac discendo, in naturæ inuestigatione consumant.

¶ Atque de campis Elysiis tot à nobis dicta sint. Quid significare voluerint antiqui per hos campos Elysiis manifestum esse arbitror. Nam ubi vitæ nostræ ratio diligenter examinata fuerit, si sanctè pieque vixerimus, incredibilis lætitia sub extremum vitæ diem mentes nostras capit, sicuti motore afficimur ob multorum scelerum recordationem, & ad eos inferorum sinuos trajcimus intrepidi, omniaque monstra horrenda & terribilia præterimus. quæ quidem lætitia quantum valere debet ad homines ad probitatem adhortandos, nulla orationis copia explicari potest. Hæc ea sunt quæ apud inferos vel bona, vel mala ab antiquis proponebantur, cum simplex & magis vera ratio à summæ veritatis autore Christo proposita sit, ignis sempiternus improbis scilicet. at viris bonis inexplicabilis bonorum cumulus. At nunc de Lethe fluuiio dicamus.

De Lethe fluuiio.

CAP. XX.

POST huiusmodi vitæ examinatæ diligenter cõsiderationem exoritur paulatim omnium rerum obliuio, sensusque amittit-